
PÁLYÁZAT

HORVÁTH SANDOR AGOSTON

Trabant és Mitsubishi találkozósa:
egy közlekedési baleset kálváriája*

Az eset 1994. szeptember 11-én, vasárnap hajnalban történt. A Kisalföld megyeszékhelye, Győr városa álmából ébredezett, az utcák még kihaltak voltak, nyugalomban telt a városi rendőrkapitányság éjszakája is. *V. István* őrmester eseménytelen szolgálata a végéhez közeledett, de az utolsó órák nem várt fordulatot hoztak: az ügyeletes közlekedési balesethez riasztotta. Az őrmester nem tétlenkedett, néhány perc múlva már a helyszínen volt. Tájékozódott, intézkedett, jegyzetelt, mért, rajzolt és jelentett. Azt, hogy valójában mi történt, lássuk az őrmesternek a személyi sérüléssel közúti közlekedési balesetről készített jelentése alapján.

Az esemény rövid leírása

A közlekedési baleset hajnali öt óra harminc perckor történt: két személygépkocsi ütközött össze a Jereváni út és a József Attila út kereszteződésében. A baleset feltételezett okozója *V. Béla* nyúli lakos volt, miközben Győrött a Szabadhegyi tévétoronnyhoz vezető úton a József Attila út felé közlekedett a Trabantjával. A József Attila út–Jereváni út kereszteződésébe, a jól láthatóan elhelyezett STOP-tábla ellenére megállás nélkül behajtott az osztrák állampolgárságú *H. Friedrich* által vezetett Mitsubishi elé, amely nekiütközött. A balesetben *V. Béla* nyolc napon belüli sérüléseket szenvedett. Az okozó gépjárműben kb. harmincezer, míg a szabályosan közlekedőben ötvenezer forint összegű kár keletkezett. A baleset valószínűsíthető oka az elsőbbségadás elmulasztása.

Megtett intézkedések

Az ügyeletes őrmester a következőket rögzítette: *„Alkoholfogyasztásra utaló körülményt nem tapasztaltam. A baleset helyszínét méréssel és lerajzolással*

* A tanulmány a Belügyminisztérium és a Belügyi Szemle szerkesztősége által kiírt pályázatra benyújtott pályamű szerkesztett változata.

sal rögzítettem. A baleset során megrongálódott Trabant gépkocsit a Tompa út 2. szám alatti gépkocsi tárolóba szállítottam. A Mitsubishi gépkocsi, a tulajdonos által, a szállítónak megadott helyre került elszállításra. H. Friedrich meghallgatása tolmács igénybevételével történt. V. Béla meghallgatásakor – emlékeztetése miatt – a balesetről elmondani semmit nem tudott.”

A jelentés tartalmát és hitelességét V. István őrmester felettese, a közlekedési osztály vezetője aláírásával erősítette meg.

Az eset hétköznapinak tűnt, és ahogy azt a jogszabály előírja, a baleset okozójával szemben szabálysértési eljárást kell lefolytatni. A szabálysértési feljelentést közúti baleset ügyében, az erre a célra rendszeresített nyomtatványon 1994. október 25-én (a baleset időpontjához képest mintegy másfél hónappal később) tette meg a helyszínen intézkedő őrmester. A jelentés aláírásával megerősítette a közlekedési osztály vezetője.

A szabálysértési feljelentésből a balesetre vonatkozó további részletek is kiderültek, így például az, hogy az eset közvilágítás mellett, hibátlan, száraz aszfalton, gyér forgalmi és csendes, borult időjárási viszonyok mellett történt, továbbá egyik fél sem hivatkozott műszaki hibára.

A feljelentés megismétli, hogy V. Béla nyolc napon belüli sérülést szenvedett, és emlékeztetéseére hivatkozva a baleset körülményeit firtató kérdésekre semmilyen felvilágosítással nem tudott szolgálni. A baleset körülményeire nem emlékezett. Ezzel szemben H. Friedrich – tolmács útján – elmondta, hogy a Szent Imre út felől a Fehérvári út felé közlekedett a József Attila úton. Pérré akart menni egy ottani ismerősehez. Amikor a Jereváni kereszteződéshez ért, neki jobb kéz felől egy személygépkocsi hajtott elé. A gépkocsi olyan hirtelen érkezett, hogy csupán észlelni tudta, de már nem maradt ideje arra, hogy fékezzen is. Az ütközés miatt az általa vezetett személygépkocsi az úton a jobb oldala felé kifordult. A balesetről nem tudott mást elmondani. A feljelentés adatai alapján az intézkedő rendőr nem talált a baleset helyszínén szemtanút. A baleset körülményeinek tisztázása érdekében igazságügyi műszaki szakértőt is bevont, ő az előzetes szóbeli tájékoztatás alapján valószínűsítette az őrmester által rögzített baleseti körülményeket.

Mindezek alapján a feljelentésben összegezték a történeteket, és megállapították, hogy V. Béla Győr belterületén, a Szabadhegyi tévátoronyhoz vezető úton, az Őtház út irányából a József Attila út felé közlekedett az általa vezetett személygépkocsival. A Jereváni út és a József Attila út kereszteződésében, a jól látható helyen elhelyezett STOP-tábla ellenére nem adott elsőbbséget a Szent Imre út felől a József Attila úton a Fehérvári út felé közlekedő H. Friedrich által vezetett személygépkocsinak, és azzal az útkereszteződés-

ben összeütközött. V. Béla cselekményével megszegte a KRESZ 12. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat.

A kálvária elkezdődik

A szabálysértési eljárással talán le is zárhatnánk a történetet, hiszen az eset, mondhatnánk, hétköznapi, a helyszín magáért beszélt, egészen egyszerűen a nyúli V. Béla figyelmetlenül vezette Trabantját, és nem adott elsőbbséget a főútvonalon szabályosan közlekedő osztrák állampolgárnak, tehát felelnie kell az általa okozott közlekedési balesetért. Kellemetlen, hogy ráadásul egy külföldi állampolgárnak okozott kárt.

Írásom címe kálváriát említ. De hát mi ebben a kálvária? Megnyugtatom az olvasót, hogy idáig semmi, az csak ez után kezdődött, amikor is V. Béla – későbbi elmondása alapján – a baleset másnapján felébredt a kómából. A tényekhez hozzátartozik ugyanis, bár érdekes módon ez a rendőri jelentésből nem derült ki, hogy V. Béla a balesetben eszméletét veszítette, kómába esett, mentővel kórházba szállították, és csak másnap nyerte vissza eszméletét. A balesetben agyrázkódást, súlyos zúzódásokat és többszöri bordatorést szenvedett.

A rendőrhatalóság a szabálysértési eljárás keretében fegyelmeztetett tette a dolgát. A még kórházban lábadozó V. Bélával közölték a tényeket, aki a baleset konkrét körülményeire nem emlékezett ugyan, de egyben biztos volt: ő közlekedett a főútvonalon, és neki nem adtak elsőbbséget. Persze V. Béla állítása a rendőrhatalóságot nem hozta zavarba, már máskor is találkoztak ilyen esettel, és a fejsérülése is járhatott képzelődéssel. Természetesen az eljárást lefolytatták, V.-t megbírságozták, és ezzel befejezettnek hitték a dolgokat.

Viszont V. Béla nem így gondolta: megfellebbezte a szabálysértési eljárást, és kitartott állítása mellett. Egyre csak azt hajtogatta, hogy „öt ütötték el”. A megyei rendőr-főkapitányság természetesen kivizsgálta az esetet, és az időközben már rendelkezésre álló, a helyszínelő őrmester által rögzítettet megerősítő igazságügyi műszaki szakértő jelentését is figyelembe véve, a panaszt elutasította.

V. Béla, kitartva állítása mellett, a városi ügyészséghez fordult panaszával. Sajnos e fórumon sem járt sikerrel, itt is megállapították, hogy a balesetet ő okozta. A megyei ügyészség következett, ahol hasonló eredménnyel zárult a vizsgálat. V. Béla nem adta fel „küzdelmét”, és a Magyar Köztársaság legfőbb ügyészehez fordult jogorvoslatot remélve. A válasz hamarosan meg is érkezett, megnyugtatta V. Bélát, hogy minden eddigi vizsgálat rendben

volt, a baleset okozója ő volt, igazából nincs mit tenni, egész egyszerűen tudomásul kell venni a tényeket.

Lassan két év telt el a baleset óta, de V. Béla csak nem tudott megnyugodni, és miután már az összes jogorvoslati lehetőségét kimerítette, és mindenhol elutasították, végső elkeseredésében az ombudsmanhoz fordult segítségért. A beadvány valószínűleg az állampolgári jogok országgyűlési biztosa, *Gönczöl Katalin* kezébe került, aki elfogadta ugyan a hivatalok vizsgálati eredményeit, de megértve a panaszos kétségbeesett sorait is, megérzése vagy talán egyszerű rokonszenv alapján felkérte az országos rendőrfőkapitányt, hogy véleményezze a beadványt. Az ombudsman megoldása több mint érdekes, hiszen lényegét tekintve rendőrtől kért véleményt egy korábbi rendőri tevékenység szakszerűségére vonatkozóan, adódik tehát a kérdés: egyáltalán mit remélt ettől a megoldástól? Mindezek után az országos rendőrfőkapitány részéről az lett volna logikus, hogy elfogultságot jelent be, vagy egész egyszerűen hivatkozik az időközben lefolytatott ügyészégi vizsgálatok eredményére. De nem ez történt! *Pintér Sándor*, hasonlóan az ombudsmanhoz, szeretne volna megérteni V. Béla most már két éve tartó kilátástalan küzdelmét a hatóságokkal. Feltehetően feltette magában a kérdést: vajon ez az ember beteg, vagy valóban igaza lehet? Elrendelte az ügy soron kívüli utólagos revízióját, az ORFK ellenőrzési szolgálata útján.

Az ellenőrzés lefolytatásával a szakmai ellenőrzési osztályt bízta meg, így hát az ellenőrök felkerekedtek, és másnap már Győrben nekikezdték az ügy boncolgatásának.

Mindenekelőtt áttanulmányozták a rendelkezésre álló iratokat. Forgatták előlről, hátulról, de órákig nem jutottak előbbre. Lényegében rendkívüli mulasztást nem véltek felfedezni a rendőri jelentésekben. De akkor miért ragaszkodik a baleset okozója olyan makacsul állításához, amely szerint ő volt a vétlen gépkocsivezető? – töprengtek az ellenőrök.

Késő éjszakába nyúlóan vitatkoztak az esetről, és az iratok sokadik áttanulmányozása után jött az isteni szikra. A megoldást pedig a helyszínelést végző V. István őrmester helyszínrajza adta meg. Miután a rajzon féknyomokat nem rögzítettek, így azt kellett elfogadni, hogy egyik gépkocsivezető sem fékezett, ami logikusnak is tűnhet. Ha viszont nincsenek féknyomok, akkor a helyszínrajz szándékos elforgatásával nagyon egyszerűen azt a helyzetet lehet modellezni, mintha fordított felállásban érkeztek volna a gépkocsik a helyszínre. Sőt ebben az esetben az elforgatott helyszínrajz alapján az igazságügyi műszaki szakértő könnyen juthatott téves következtetésre, a törések egyébként is ugyanúgy jelennek meg a gépkocsikon. Tehát mégis igaza lehet V. Bélának?

Miután a hipotézisüket felállították, azonnal más szemüvegen át kezdték vizsgálni a történeteket, és számtalan megválaszolatlan kérdés keletkezett. Például: a balesetben érintett személyek miért tartózkodtak Győrben, milyen úti céljuk lehetett? Valóban egyetlen tanúja sem volt, még ha hajnalban történt is, ennek a nagyvárosi balesetnek? Miért nem végzett a rendőr alkoholszondás ellenőrzést? Miért kellett a külföldi gépkocsi elvitelére azonnal engedélyt adni, ezzel megakadályozva a későbbi szakértői vizsgálatot? Vajon ki kinek telefonált az eset utáni néhány órában? Kik tartózkodtak valójában a baleset helyszínén?

Mindenekelőtt elkerülhetetlennek tartották a rendőrhatalóság szerinti „elkövető” személyes meghallgatását, amely még aznap megtörtént, és végérvényesen eldöntötte a kérdést.

V. Béla személyes meghallgatása átütő erejű volt az ellenőrök számára. Az éjjeliőrként dolgozó, lakatos végzettségű vidéki férfi – időnként könnyeivel küszködve – a maga egyszerűségében mesélte el kálváriáját. Aki pedig jó emberismerő, azonnal megértette, hogy az igazság most hangzott el.

Elmesélte, hogy azon a hajnalon éjszakai szolgálata után indult hazafelé, jelenlétét a cég minden további nélkül igazolni tudja. Logikusan tehát ő haladt a főútvonalon a Fehérvári út irányába, mivel Nyúl községben van az állandó lakhelye, ahol családjával élt, és egyébként is ez a legrövidebb út a falu megközelítéséhez. A Jereváni út kereszteződésében egy ismeretlen gépkocsi kihajtott elé, és onnantól kezdve semmire nem emlékezett, mert csak másnap tért magához. Arra sem emlékezett, hogyan került kórházba. Több hétig kórházi kezelés alatt állt, teljes felépülése pedig több hónapig tartott. Legjobban akkor döbbsent meg, amikor a rendőrség eljárást indított ellene mint szabálysértést elkövető gépkocsivezető ellen. A nehezen összekuporgatott Trabantját a telephelyen összezúzták, mivel nem tudta kifizetni az időközben horrorilissá növekvő tárolási költséget. A baleset idején az autóstáskájában lévő havi fizetést is ellopták. A rendőrségen mindvégig nem vették komolyan, azt gondolták, hogy rögeszméje a baleseti sérülésének a következménye. A balesetnek egyébként volt tanúja, de őt a rendőrök többszöri kérése ellenére sem hallgatták meg. V. Béla megnevezte a tanút, de hollétére már nem tudott adatokat szolgáltatni. Mindemellett saját költségére kért egy független igazságügyi szakértői szakvéleményt, amely megerősítette az általa elmondottakat. A szakvéleményt természetesen rendelkezésünkre bocsátotta.

A meghallgatás után az ellenőröknek néhány óra alatt sikerült felkutatniuk a V. Béla által megnevezett tanút, aki telefonon elmondta, hogy valóban látta a balesetet. Megerősítette, hogy a Trabant haladt a védett útvonalon. A

helyszínen fel is ajánlotta közreműködését tanúként, de a helyszínelő rendőr azzal a magyarázattal küldte el, hogy van már elég tanú. Mindezt természetesen hajlandó hivatalosan is tanúsítani. Elmondta továbbá, hogy hazaérkezése után a szüleinek is elmesélte a balesetet, így áttételesen ők szintén bizonyíthatják az igazmondását. Ez után az ellenőrök a szülőket is megkeresték telefonon, ők pedig megerősítették a fiuk által elmondottakat.

Az ellenőröket egyre jobban érdekelte az osztrák állampolgár személye is. Tapasztalt nyomozóként néhány óra alatt kiderítették, hogy H. Friedrich osztrák állampolgár a hétvégét a Győr melletti péri tavak mellett töltötte, horgászással és piknikezéssel. A terület tulajdonosához baráti szálak fűzték, és nem mellékesen a tulajdonos testvére a városi kapitányság egyik főrendőre. Ebből pedig logikusan következik, hogyha H. Friedrich hazafelé indult, akkor azon az útvonalon kellett közlekednie, amelyen a jegyzőkönyvek szerint V. Béla közlekedett. A baleset időpontja is a hazafelé indulást támasztja alá, nem pedig az Ausztriából történő érkezést. Azt is megtudták, hogy H. Friedrich érthetően beszéli a magyar nyelvet, de az eljárás folyamán ezt mindvégig tagadta, és csak tolmács útján lehetett vele kommunikálni. Az ellenőrökben felvetődött az érintettek telefonos híváslistáinak lekérése is, de mivel konkrét nyomozati cselekmények elvégzésére nem kaptak jogosultságot, illetve az idő is nagyon szorított, így eltekintettek ettől, de jelentésükben javasolták az utólagos ellenőrzést.

A vizsgálattal az ellenőrök tehát két nap alatt kiderítették, amit a hatóságok két évig nem voltak hajlandók. Azt hiszem, ezek után joggal beszélhetünk V. Béla kálváriájáról.

És a történet itt még nem teljes. Érdemes feleleveníteni néhány momentumot az országos rendőrfőkapitánynak készített, 1996. november 19-én kelt jelentésből is, az eset ugyanis számtalan belső mulasztásról árulkodott.

„Az eljárás során mindvégig nem tisztázták, hogy a V. Béla által felkutatott egyetlen szemtanút miért nem vonta be V. István őrmester az eljárásba, miért tartotta szükségtelennek meghallgatását. Megjegyzem, hogy az ellenőrzés ideje alatt az ellenőrök megkísérelték tisztázni az ellentmondást és kérdéseket tettek fel az időközben előlépett törzsőrmester úrnak, de ő továbbra is tagadta, hogy a szemtanú megkereste volna őt. Itt jegyzem meg, hogy a tapasztalt és jól felkészült ellenőrök számára – függetlenül nyilatkozatai tartalmától – beszédes volt V. István meghallgatásakor tanúsított viselkedése.”

„A helyszínen intézkedő rendőr szabálytalanul járt el, amikor nem vette jegyzőkönyvbe és nem vette át megőrzésre az eszméletét veszített V. Béla személyes tárgyait. Ezzel nagymértékben hozzájárult a későbbi, lopás (egyhazi fizetése) ügyében indult büntető eljárás eredménytelen felderítéséhez.”

„Az eljárás során mulasztást követett el a rendőrség akkor is, amikor nem értesítette a balesetről a hozzátartozókat, holott azt akár azonnal, telefonon is megtehetette volna. A balesetben megsérült és eszméletlen állapotban kórházba szállított V. Béla feleségét csak a kórház értesítette.”

„A helyszínelést végző V. István őrmester a baleset napján, szolgálati helyére történő bevonulását követően un. »kiszjelentésben« rögzítette megállapításait. A parancsnoki szignálást követően a következő szolgálat alkalmával összeállította az aktát, kivéve a kórházi leletet és a fényképfelvételeket. A magánál tartott eredeti aktát 1994. október végén dr. Kanzler István ügyész úr átkérte, de azt Végh őrmester nem találta, így a nála lévő másolati példányokból egy új anyagot készített. A dokumentumok eltűnésének körülményeit nem vizsgálták ki. Elveszett a »kiszjelentés« eredeti példánya is, amelyre rájegyezték a vezetői utasításokat.”

„A helyszínen elkészített adatrögzítés és helyszínrajz annyira hiányos, hogy az érdemi adatok utólagos dokumentálására teljességgel alkalmatlan. A baleseti helyszínrajz hiányos, nincs feltüntetve a sérült személy elhelyezkedése, a szétszóródott tárgyak helye, így többek között a panaszos fizetését tartalmazó kézitáska helye sem, holott később a helyszínelő rendőr a részletekre kiterjedően is emlékezett annak helyére, külsejére, sőt tartalmára is.”

„V. István őrmester a kiszjelentésben alkoholszonda alkalmazását jelöli, ugyan akkor a valóságban erre nem került sor. Ez idáig nem tisztázták, hogy miért maradt el az ilyen esetekben kötelező alkoholszondás ellenőrzés, illetve vérvizsgálat. Az ügyet tovább bonyolítja, hogy V. István törzsőrmester az általunk lefolytatott meghallgatása során – hangos jegyzőkönyv felvétele mellett – első alkalommal a baleset után azt nyilatkozta, hogy mindkét érintett személyt alkoholszondás vizsgálatnak vetette alá. Törzsőrmester úr verziója azért is érthetetlen, mivel a sérült V. Bélát eszméletlen állapotban szállították kórházba és csak másnap tért magához.”

„V. Béla 1994. szeptember utolsó napjaiban bejelentette, hogy a baleset során a gépkocsiban maradt táskájából ismeretlen személy eltulajdonította a fizetését. Az üres táskát a Pompa utcai telepen, a sérült gépkocsiban találta meg. A rendőrhatalóság a nyomozást nem rendelte el, arra a megyei főügyészségnek két hónappal később kellett intézkedni.”

„A megyei rendőr-főkapitánysággal szerződéses jogviszonyban álló gépjárműszállító vállalkozó jogtalanul szállította el a balesetet szenvedett és kórházba szállított V. Béla személyes holmait. A nyitott gépkocsiban maradt személyes tárgyakról sem a hozzátartozókat, sem a rendőrhatalóságot nem értesítette.”

„A pénzlopás miatt elrendelt bűnügyben figyelmen kívül hagyták a rendőrségi alkalmazott felelősségét, azaz nem rögzítik a rendőr mulasztását, amit azzal követett el, hogy nem gondoskodott a sérült személy dolgainak a megőrzéséről.”

„A Trabant gépkocsi szállítási és tárolási költségeit nem rögzítették és számolták fel, mint megelőlegezett eljárási költség. A rendőrhatalóság ez idáig sem tisztázta, hogy a fuvarozó miért fizettette ki V. Bélával a szállítási költséget. A gépkocsi szállításával és tárolásával kapcsolatban az idáig nem készült végelszámolás.”

„Az 1994. szeptember 11-én bekövetkezett közúti baleset ügyében a helyszínen intézkedő V. István őrmester a szabálysértési feljelentést – indokolatlanul – csak 1994. október 25-én teszi meg, ezzel hátráltatva a szabálysértési eljárás megindítását.”

„A panaszos az eljárás során többször kérte gépkocsija kiadását, de a vállalkozó azt csak a tárolási díj megfizetése esetén lett volna hajlandó teljesíteni. A rendőrség nem tett határozott lépést. Mivel elmulasztotta a lefoglalást határozatban rögzíteni, így megszüntető határozatot sem hozhatott, továbbá írásos formában sem a panaszos, sem a vállalkozó fele nem intézkedett.”

„V. Bélát közlekedési balesete ügyében 1996. november 15-én – a városi RK Közlekedési Osztálya újonnan kinevezett vezetője jelenlétében – meghallgattuk, melynek során beterjesztette az általa megrendelt, Kulcsár Béla okl. igazságügyi szakmérnök, igazságügyi gépjármű szakértő által elkészített »igazságügyi gépjármű-közlekedési mérnök szakértői véleményt«. A legmodernebb PC-CRASCH számítógépes programmal elvégzett baleset-szimuláció eredménye alapján a szakértő megállapította, hogy a H. Friedrich által állított ütközési helyzet semmiképpen nem fogadható el, mivel a gépjárművek teljesen más helyzetbe kerültek volna az ütközés után, szemben a helyszínrajz ábrázolásával.”

„Az eljárás során a rendőrhatalóság nem ismerte el sorozatos mulasztását, a szakszerűtlen és törvénytisztelő eljárási cselekményeit, továbbá V. Béla panaszosról méltánytalanul kedvezőtlen képet festett, indítványait és kéréseit nem kezelte le. A többszöri panasz, fellebbezés és ügyészi átirat ellenére a megyei rendőr-főkapitányság Közlekedési Osztálya, illetve a megyei RFK közbiztonsági helyettese nem gyakorolt revíziót, nem tettek eleget felügyeleti intézkedési kötelezettségüknek.”

Az ellenőrök összegző megállapításának két fontos momentum: „A helyszínelést végző V. István r. őrmester eljárási cselekedetei, V. Béla jogos pa-

naszszorozata, továbbá az 1996. november 6-án készült igazságügyi gépjármű-közlekedési mérnök szakértői vélemény, de a közlekedési baleset számtalan egyéb körülménye is megalapozzák az alapos gyanút arra vonatkozóan, hogy a helyszínrajz, illetve a rendőr baleseti jelentése egy 90 fokkal szándékosan elforgatott helyzetet tükröz. Megítélésünk szerint a valóságban a panaszos által elmondottak szerint történt a baleset.”

„A fenti megállapítások alapján javasoljuk a megyei Nyomozó Hivatal értesítését és a nyomozás elrendelését bűnpártolás [Btk. 244. § (3) bek. b) pont], hamis tanúzás [Btk. 238. § (4) bek.] és hamis vád [Btk. 235. § a) pont] alapos gyanúja miatt V. István r. törzsőrmesterrel szemben, beosztásából törtenő felfüggesztése mellett.”

Az ellenőrök 1996. november 18-án tájékoztatták a vizsgálat megállapításairól a megyei rendőrfőkapitányt és a városi rendőrkapitányt, akik először hitetlenkedve, majd a tényeket fegyvelmezetten tudomásul véve megtették a javasolt intézkedéseket. Javaslatukra a megyei rendőrfőkapitány személyesen kért elnézést a panaszostól, és V. Bélát korrekt módon kártalanította.

Sajnálatos az ügyben az is, hogy a többször bekapcsolódó megyei főügyészség nem vette észre a bűncselekmény alapos gyanúját, továbbá nem gyakorolt szoros felügyeletet. A bekért összes iratból a Legfőbb Ügyészség sem vonta le a vélhető helyes tényállást, továbbá nem reagált a sorozatos törvénysértésekre.

És hogy kerek legyen történetünk, tegyük fel a kérdést: mi történt ezek után H. Friedrichhel és a helyszínelő rendőrrel? H. Friedrichről semmi hírünk, az ellene folyó eljárást megszüntették, talán azóta is békésen horgászgat a péri tavakon. V. István rendőr főtörzsőrmesterrel szemben elrendelték ugyan a nyomozást, de 1997. március 24-én megszüntették. A nyomozóhivatal indokolása szerint „H. Friedrich volt az, aki a helyszínen intézkedő rendőröket félrevezette, mert nem úgy adta elő a történeteket, ahogy azok a valóságnak megfeleltek, V. István r. törzsőrmestert pedig a végzett munkájával kapcsolatban olyan mulasztás nem terheli, amelynek alapján a büntetőjogi felelőssége megállapítható volna. Csupán az osztrák elkövető egyoldalú elmondására hivatkozott, így az elsődleges adatok nevezett szabályszegése mellett szólnak. Azt, hogy e kötelezettségét valamelyik balesettel érintett személy érdekében szegte volna meg a nyomozás során bizonyítani nem lehetett. Eredmény a nyomozás folytatásától sem várható, ezért azt – a rendelkező részben írtaknak megfelelően – megszüntetem.”

Azt hiszem, ez semmilyen kommentárt nem kíván.